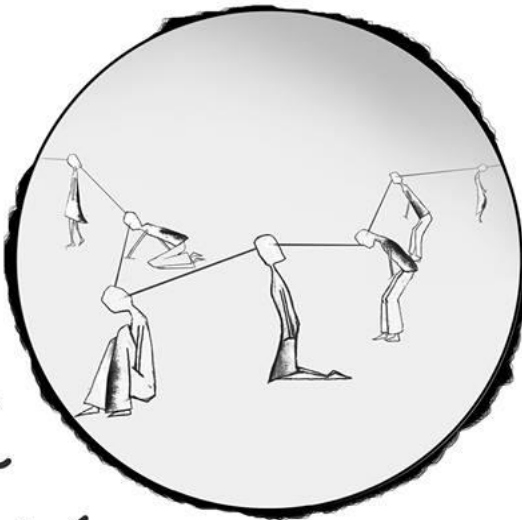

Πανεπιστήμιο Μακεδονίας
Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης

Πτυχιακή Εργασία της Μανταλένας Καραβάτου,
Η Θεατρική Ομάδα Πολυτεχνείου
παρουσιάζει την παράσταση

Περί Τυφλότητας

βασισμένη στο ομώνυμο
μυθιστόρημα του Ζοζέ Σαραμάγκου

Σκηνοθεσία: Μανταλένα Καραβάτου

Διασκευή: Η ομάδα

Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Διακουμοπούλου Κατερίνα

Συνεπιβλέπων καθηγητής: Νηστικάκης Μιχάλης

Στο στρατοπεδο "ΚΟΔΡΑ" την Παρασκευή 3/6 στις 22:00

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Σκηνή 1η

- Λευκό
- ζεστασιά
- άπειρο
- πυγολαμπίδα
- όνειρο
- γνώση
- λάμψη
- αγνότητα
- ακτινοβολία
- τρύπα
- τσούξιμο
- σε μαγνητίζει
- γυμνός
- τρεμοπαίζουν
- πόνος
- εκτυφλωτικό
- θολότητα
- σε ρουφάει
- ζάλη
- ζαλίζομαι
- δάκρυα
- τυφλώνομαι
- με ρουφάει
- φόβος
- δεν βλέπω
- με ρουφάει
- είμαι τυφλός
- βοήθεια
- δεν βλέπω

- κι εγώ.
- τα μάτια μου
- βοηθήστε μας
- τα βλέπω όλα λευκά
- σαν να είμαι βυθισμένος σε μια γαλακτερή θάλασσα, τόσο φωτεινή
- τόσο ολοκληρωτική, που καταβροχθίζει
- όχι μόνο τα χρώματα
- αλλά και τα ίδια τα όντα... και τα πρόσωπα,
- καθιστώντας τα με τον τρόπο αυτό,
- διπλά αόρατα....

Σκηνή 2η

Και κάπως έτσι, ολόκληρη η χώρα βρισκόταν σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης. Φωνές, κόρνες, μοπιλιάρισμα, αναστάτωση στις λεωφόρους, στους δρόμους, ακόμα και στα πιο μικρά στενά έβλεπε ανθρώπους να τρέχουν πανικόβλητοι, να σκοντάφουν και να μην μπορούν να σηκωθούν, με βλέμμα κενό να ζητούν βοήθεια και να φωνάζουν συνεχώς αυτές τις δύο λέξεις ξανά και ξανά. Είμαι τυφλός. Είμαι τυφλός. Είμαι τυφλός.

Επιδημία. Επιδημία, έτσι το ονόμασαν. Μία επιδημία που ξαφνικά έκανε τους ανθρώπους τον έναν μετά τον άλλο, να χάσουν την όρασή τους και να βυθιστούν μέσα σε μια λευκή θολότητα. Η ταραχή που προκλήθηκε σήμαινε, ότι η χώρα βρισκόταν υπό την δράση μιας επιδημίας χωρίς γνωστό προηγούμενο, που προκλήθηκε από έναν άγνωστο προς το παρόν μολυσματικό φορέα, με ακαριαία δράση και παντελή απουσία προηγούμενων σημείων επώασης ή κυοφορίας. Γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση ενήργησε γρήγορα και αποφασιστικά έτσι ώστε να προστατέψει τον πληθυσμό της από αυτή την μολυσματική νόσο. Και ανακοίνωσε:

“Μέχρι να προσδιοριστούν οι λόγοι, ή για να χρησιμοποιήσουμε την κατάλληλη γλώσσα, τα αίτια της λευκής πληγής, μέχρι να βρεθεί η αγωγή και η θεραπεία της και ίσως ένα εμβόλιο που θα προλαμβάνει την εμφάνιση μελλοντικών περιστατικών, όλοι όσοι έχουν τυφλωθεί και ακόμα και τα άτομα που βρίσκονται σε φυσική επαφή ή άμεση σχέση, θα περισυλλέγονται, θα απομονώνονται, ούτως ώστε να αποφευχθεί η περαιτέρω μετάδοση. Τα μολυσμένα ή απλώς εκτεθειμένα στην μόλυνση άτομα είναι υποχρεωμένα να παραμείνουν σε απομόνωση μέχρι να βρεθεί γιατρεία. Αποφασίσαμε να στεγαστούν σε ένα φρενοκομείο. Παρουσιάζει τις καλύτερες συνθήκες, γιατί εκτός του ότι είναι περιτειχισμένο σε όλη του την περίμετρο, έχει το πλεονέκτημα να αποτελείται από δύο πτέρυγες.

Μία που θα προορίζεται για τους ήδη τυφλούς και μία για τους εκτεθειμένους στην μόλυνση, και από έναν κεντρικό κορμό, που θα λειτουργήσει, ας πούμε, σαν μεταβατικός χώρος, από όπου όσοι τυφλώθηκαν θα μεταφέρονται για να ενταχθούν στους ήδη τυφλούς.” Κι έτσι έγινε.

Μπήκαν μέσα στο σπίτι μου. Δεν έβλεπα πόσοι ήταν. Μόνο τους άκουγα να φωνάζουν και να λένε πως πρέπει να κάνουν γρήγορα. “ Προσέξτε, μπορεί να είναι μολυσματικό ”, φώναζαν. Κι όταν γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος τους “Κάντε πίσω”, με χτύπησαν, για να πάρω το βλέμμα μου από πάνω τους. Αυτό το βλέμμα μου που τους τάραζε. “Μην σου ξεφύγει.” Μπορούσα να αντισταθώ. Μπορούσα να κρατήσω τον εαυτό μου. Μπορούσα να υπερασπιστώ εμένα. Αλλά δεν το έκανα. Όλα έγιναν γρήγορα. Γρήγορα με άρπαξαν. Δεν πρόλαβα να ρωτήσω καν που με πήγαιναν. Γρήγορα και κρυφά. Δημιούργησαν ένα σώμα χωρίς πρόσωπο. Χωρίς χαρακτηριστικά. Χωρίς πια δικά μου μάτια. Δικό μου στόμα. Δική μου σκέψη. Ένα κορμί δικό τους. Άδειο. Κενό. Ντροπή. Ένοιωθα ντροπή. Σαν να είμαι γυμνός. Ένα γυμνό σώμα. Χωρίς πρόσωπο. Εγώ φταίω. Ξέρω. Μπορούσα να αντισταθώ. Μπορούσα να κρατήσω τον εαυτό μου. Μπορούσα να υπερασπιστώ εμένα. Αλλά δεν το έκανα. Και με πέταξαν μέσα σε αυτό εδώ το φρενοκομείο. Μαζί με άλλους ανθρώπους χωρίς πρόσωπο. Χωρίς χαρακτηριστικά.

Και τώρα είμαστε εκεί. Και θα σου διηγηθούμε ακριβώς τι μας συνέβη τότε. Θα σου το διηγηθούμε, σαν να συμβαίνει τώρα.

Σκηνή 3η

Ημέρα πρώτη.

Η πύλη ανοίγει ίσα ίσα για να μπορέσουμε να μπούμε μέσα στον περίβολο. Και μετά κλείνει απότομα. Εκεί, εκεί έχει τοποθετηθεί μία στρατιωτική περίπολος που καλύπτει περιμετρικά όλο το κτήριο, πίσω από ένα συρματοπλεγμα. Στην αυλή του φρενοκομείου υπάρχει μία μικρή πτέρυγα. Είναι περιτριγυρισμένη από ένα δάσος με γαϊδουράγκαθα, τσουκνίδες και αγριόχορτα. Η πρόσοψή της είναι στραμμένη προς το φρενοκομείο, ενώ η πίσω της μεριά κοιτάζει σε ένα χωράφι από το οποίο την χωρίζει ο γκρίζος φράχτης.

Είναι κανείς εδώ; Είναι κανείς εδώ;
Συγγνώμη μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε;
Με ακούτε; Γιατί δεν μιλάτε;
Συγγνώμη μπορεί να με βοηθήσει κάποιος;

ΛΟΧΙΑΣ: Κάντε λίγο δεξιά. Κάντε λίγο δεξιά. Δεξιά. Θα βρείτε ένα σκοινί. Πιάστε το και προχωρήστε ευθεία. Όλο ευθεία. Μέχρι τα σκαλοπάτια. Τα σκαλοπάτια είναι έξι. Όταν φτάσετε εκεί, αρχίστε να ανεβαίνετε αργά, προσέξτε τα βήματά σας. Εκεί υπάρχουν τρεις θάλαμοι και ο καθένας έχει από σαράντα κρεβάτια. Μην σπρώχνετε. Οι οικογένειες να παραμείνουν μαζί. Όλα θα πάνε καλά. Τακτοποιηθείτε. Σε λίγο θα έρθουν και τα τρόφιμα.

Έξι σπασμένα σκαλοπάτια σε οδηγούν στην είσοδο του κτηρίου. Ανοίγοντας την πρώτη πόρτα μπαίνουμε στο πρόδωμα.

Εδώ, δίπλα στους τοίχους και την σόμπα, έχουν σωριάσει ολόκληρα βουνά νοσοκομειακού υλικού. Στρώματα, παλιές σκισμένες νυχτικιές, τρύπια παντελόνια, σκουληκιασμένα πουκάμισα, λιωμένα παπούτσια, γάζες με ξεραμένο ξινό αίμα πάνω τους και λερωμένοι επίδεσμοι. Όλη αυτή η κουρελαρία είναι πεταμένη σε σωρούς, έχει γίνει κουβάρι, σχεδόν πολτός, σαπίζει εκεί κάτω και αναδύει μια αποπνικτική μυρωδιά. Πιο πέρα υπάρχουν κι άλλοι θάλαμοι, το ίδιο βρώμικοι και αηδιαστικοί. Μακρόστενοι διάδρομοι που ο σοβάς στους τοίχους αφήνει μόνο μερικά ίχνη. Παντού τριγύρω υπάρχουν σκουπίδια και η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη σκόνη και κλεισούρα.

ΜΕΓΑΦΩΝΟ: ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Η κυβέρνηση λυπάται που αναγκάστηκε να ασκήσει αποφασιστικά αυτό που θεωρεί δικαίωμα και καθήκον της. Να προφυλάξει δηλαδή με κάθε μέσο τον πληθυσμό ενώπιον της κρίσης που αντιμετωπίζουμε. Αυτό το είδος επιδημικού ξεσπάσματος τυφλότητας, περιγράφεται προσωρινά ως λευκή πληγή. Ο πατριωτισμός και η συνεργασία όλων των πολιτών επιβάλλεται για να σταματήσουμε την διάδοση της μολυσματικής νόσου, αν όντως πρόκειται για τέτοια και δεν αντιμετωπίζουμε μια σειρά ανεξήγητων προς το παρόν συμπτώσεων. Η κυβέρνηση έχει πλήρη συνείδηση των καθηκόντων της και αναμένει ότι οι πολίτες, ως ευσυνείδητοι πολίτες που οφείλουν να είναι θα καταλάβουν ότι η απομόνωση στην οποία τώρα βρίσκονται, συνιστά, πέρα από τα προσωπικά συμφέροντα του καθενός, πράξη αλληλεγγύης προς το υπόλοιπο του έθνους μας. Τέλος ζητούμε την προσοχή σας στις οδηγίες που ακολουθούν:

Πρώτον, η ανακοίνωση αυτή θα επαναλαμβάνεται καθημερινά την ίδια ώρα για την ενημέρωση των νέων

εισερχομένων. Δεύτερον, οι εκτεθειμένοι στην μόλυνση που τυχόν τυφλωθούν, θα μεταφέρονται αμέσως στην πτέρυγα των ήδη τυφλών. Τρίτον, η επικοινωνία μεταξύ των ασθενών και των εκτεθειμένων στην μόλυνση, θα γίνεται από τον κεντρικό κορμό του κτηρίου, τον ίδιο από τον οποίο εισήλθαν. Τέταρτον, τα φώτα θα παραμείνουν αναμμένα και είναι ανώφελη κάθε προσπάθεια χειρισμού των διακοπών. Πέμπτον, συνίσταται η εκλογή υπευθύνων θαλάμου, πρόκειται επομένως για σύσταση και όχι για διαταγή, οι τρόφιμοι μπορούν να οργανωθούν κατά το δοκούν, αρκεί να τηρούν τους προηγούμενους κανόνες και αυτούς που ευθύς αμέσως θα ανακοινώσουμε....

Ολόκληρος ο θάλαμος έχει παγώσει. Έχει απλωθεί παντού μια νεκρική σιγή που κάνει τα πράγματα να φαίνονται ακόμα πιο λευκά και άψυχα. Δεν ακούγεται τίποτα. Μόνο ο χτύπος της καρδιάς μου. Δεν κινείται τίποτα. Μόνο το μυαλό μου. Οι σκέψεις μου, με έχουν τρελάνει. Πόσοι ακόμη κανόνες υπάρχουν; Τί θα γίνει αν δεν τους τηρήσω; Πώς θα καταφέρω να επιβιώσω μαζί με αγνώστους; Ποιοι είναι γύρω μου; Τί προθέσεις έχουν; Αυτοί πώς τυφλώθηκαν; Πώς θα είμαστε σε λίγο καιρό; Θα τα καταφέρουμε; Θα βρεθεί το φάρμακο; Θα μείνω για πάντα τυφλός; Τί πρέπει να κάνω τώρα; Πού πρέπει να πάω; Γιατί δεν αντιδράει κανείς; Σκέφτεται κανείς αυτά που σκέφτομαι κι εγώ; “ Ας τακτοποιηθούμε ”, ακούω μια φωνή να λέει και αμέσως νοιώθω το σώμα μου να ξεμουδιάζει και να ξυπνάει. Αρπάζω την βαλίτσα μου και αφήνω το κορμί μου να κινηθεί.

Δεν ξέρω πού να πάω. Ξέρω όμως ότι ψάχνω ένα μέρος για να βουλευτώ, για να γίνει το σπίτι μου πια. Στην προσπάθειά μου αυτή, έρχομαι σε επαφή με άγνωστους ανθρώπους. Νοιώθω αμηχανία και τους ζητώ χαμηλόφωνα συγγνώμη. Παρατηρώ ότι το κάνουν και οι άλλοι. Φοβάμαι μην χτυπήσω κάποιον ή χτυπηθώ, γι αυτό τα βήματά μου είναι μικρά, σχεδόν σέρνονται πάνω στο βρώμικο πάτωμα. Επιτέλους βρίσκω ένα κρεβάτι

αδειανό. Είναι το όγδοο από την μεριά της εισόδου. Το ανακοινώνω στους υπόλοιπους. Κι αρχίζουν και οι άλλοι να κάνουν το ίδιο.

Τώρα έχουμε τακτοποιηθεί όλοι. Ο καθένας έχει τον δικό του χώρο. Η καρδιά μου σιγά σιγά ηρεμεί. Το μυαλό μου σιγά σιγά αδειάζει. Κοιμάμαι.

Σκηνή 4η

Ημέρα δεύτερη.

Πρέπει να ανοίξω τα μάτια μου, σκέφτομαι. 5....4....3....2....1.... Αλλά δεν το κάνω. Ξαναμετρώ. 5....4....3....2....1.... Είμαι σίγουρος ότι όλα αυτά είναι ένα ψέμα, ένα κακό όνειρο. Ότι θα ξυπνήσω και θα είμαι όπως ήμουν. Παίρνω μια βαθειά ανάσα για να ανοίξω τα μάτια μου. “ Θα ξαναμετρήσω για τελευταία φορά ”, λέω στον εαυτό μου, αλλά τίποτα. Αφήνω σιγά σιγά τα βλέφαρά μου να ανοίξουν. Και βυθίζομαι. Βυθίζομαι ξανά μέσα σε αυτό το γαλακτερό πηχτό υγρό. Είμαι τυφλός. Πανικοβάλλομαι. Είμαι τυφλός. Θέλω να φύγει αυτό το λευκό φως που με πλημμυρίζει. Είμαι τυφλός. Θέλω να βγάλω τα μάτια μου. Είμαι τυφλός. Θέλω να δω το σκοτάδι. Είμαι μόνος. Είμαι μόνος. Μόνος. Γαντζώνομαι από τα σίδηρα του κρεβατιού για να βρω κάπου ασφάλεια. Προσπαθώ να ηρεμήσω όταν ξαφνικά επικρατεί μια αναστάτωση στο χώρο. Την ακούω από κει. “Κάντε λίγο δεξιά”. Οι φωνές πλησιάζουν όλο και περισσότερο. Πετάγομαι από το κρεβάτι. Πεταγόμεστε όλοι από τα κρεβάτια μας.

Σέρνοντας τα κορμιά μας, σκουντουφλώντας, ακολουθούμε τον θόρυβο. Προσπαθούμε με κάποιο τρόπο να βοηθήσουμε την κατάσταση, χωρίς όμως να ξέρουμε τί πρέπει να κάνουμε. Αυτή τη φορά η αναστάτωση είναι μεγαλύτερη και οι πληγέντες περισσότεροι. Από έξω ακούγονται πυροβολισμοί. Τί συμβαίνει; Οι στρατιώτες πυροβολούν εν ψυχρώ, όσους δεν καταφέρνουν να βρουν την είσοδο για να μπουν μέσα στους θαλάμους. Όσοι είναι κοντά στην πόρτα, σπρώχνονται και ποδοπατιούνται, σκίζουν τα ρούχα από τους μπροστινούς τους, σκαρφαλώνουν επάνω τους, βάζουν όση δύναμη τους έχει απομείνει για να μπορέσουν να διαπεράσουν αυτή την αχαλίνωτη μάζα και να σώσουν το τομάρι

τους. Με δυσκολία καταφέρνουν και οι τελευταίοι να μπουν μέσα στο θάλαμο. Και τότε ένας από αυτούς ξεσπάει. “ Αρκετά. Φτάνει. Αυτό το πράγμα είναι τρέλα. Πώς μπορείτε να στερείτε την ελευθερία αθώων ανθρώπων; Με ποιο δικαίωμα; Γιατί δεν κάνετε τίποτα; Ε; Γιατί γαμώ το δεν κάνετε τίποτα;”

Από κει και πέρα άρχισαν οι δύσκολες μέρες. Έπρεπε να οργανωθούμε μόνοι μας. Να μην χάσουμε την αξιοπρέπειά μας. Να παραμείνουμε άνθρωποι. Άνθρωποι; Πόσο άνθρωποι είμαστε στ' αλήθεια; Όμως πλέον δεν ήμουν εγώ, εσύ, αυτός, αλλά εμείς.

Σκηνή 5η

Ημέρα τρίτη.

ΜΕΓΑΦΩΝΟ: ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Σας ειδοποιούμε ότι στην είσοδο έχει τοποθετηθεί η τροφή, τα προϊόντα ατομικής υγιεινής και καθαριότητας, καθώς και ένα φτυάρι για να θάψετε τους νεκρούς. Πρώτα να προσέλθουν οι τυφλοί για να τα παραλάβουν. ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Πρώτα οι τυφλοί, πρώτα οι τυφλοί.

Η πείνα μας έχει θερίσει. Δεν έχουμε φάει τίποτα από χθες. Κανένας όμως δεν θέλει να πάει. Οι στρατιώτες είναι οπλισμένοι και δεν αστειεύονται. Η φωνή ακούγεται ξανά.

ΜΕΓΑΦΩΝΟ: Έχετε διορία τριών λεπτών για την παραλαβή των κιβωτίων. Μετά την λήξη της προθεσμίας, οι προμήθειες θα αποσυρθούν.

Δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να υπακούσουμε. Μερικοί από μας αρχίζουν δειλά δειλά να βγαίνουν στο κατώφλι της σκάλας “ Προχωρείτε, προχωρείτε ”, διατάζει ο λοχίας, και μέσα σε αυτή την σύγχυση, προσπαθούμε να σχηματίσουμε μια ουρά, για να διατηρηθεί η τάξη. Η φωνή ξανακούγεται. “ Τα κιβώτια είναι εκεί. Αφήστε το σκοινί. Αφήστε το! Μετακινηθείτε προς τα αριστερά. Αριστερά προς τα σας ηλίθιοι, δεν χρειάζεται να βλέπετε για να ξέρετε ποιο είναι το αριστερό σας χέρι. ” Κάποιοι πιο τολμηροί αρχίζουν να κατευθύνονται προς τα κει που τους προτρέπει η διαταγή. Άλλοι εξακολουθούν να είναι αγκιστρωμένοι πάνω στο σκοινί, περιμένουν κάποιο επιφώνημα

που θα σηματοδοτήσει την ανακάλυψη των κιβωτίων, ενώ οι στρατιώτες έχουν στρέψει τα όπλα τους και σημαδεύουν τους τυφλούς. Ένας από αυτούς πέφτει επιτέλους πάνω στα κιβώτια και φωνάζει “ Εδώ είναι! Εδώ είναι!”

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, οι υπόλοιποι τυφλοί βρίσκουν τα κιβώτια. Ορμάνε ο ένας πάνω στον άλλο σαν τα σκυλιά, ο καθένας σπρώχνει από την πλευρά του διεκδικώντας την προτεραιότητα. “Εγώ θα πάρω”. “Όχι εγώ θα πάρω πρώτος”. Όσοι έχουν παραμείνει πάνω στο σκοινί είναι νευρικοί, φοβούνται μήπως τους αποκλείσουν από την μοιρασιά, λόγω της τεμπελιάς ή της δειλίας τους. Αυτή η σκέψη ωθεί έναν από αυτούς να αφήσει το σκοινί και απλώνοντας τα χέρια μπροστά, ακολουθώντας την οχλοβοή τους, να βρει τους υπόλοιπους.

Όμως οι φωνές σωπαίνουν ξαφνικά. Μένει μόνο ένα σύρσιμο, κάποια πνιχτά επιφωνήματα, μια διάχυτη μάζα ήχων που έρχεται από παντού και πουθενά. Αυτός, σταματάει απότομα. Κάνει να γυρίσει πίσω για να βρει το σκοινί, αλλά ο προσανατολισμός του τον προδίδει. Ακούγεται πάλι η φωνή του λοχία που δίνει οδηγίες για το πως να επιστρέψουν στην σκάλα. Αυτός, δεν τολμάει να κουνηθεί από κει που βρίσκεται. Τώρα όλοι οι στρατιώτες έχουν γυρίσει προς το μέρος του και τον σημαδεύουν. “ Εκεί θα μείνεις στραβούλιακα;”, του φωνάζουν. “Σας παρακαλώ, βοηθήστε με, πείτε μου προς τα πού να πάω”, τους απαντάει. “Ευθεία. Αλτ. Περπάτα, περπάτα πιο κοντά, πιο κοντά. Συνέχισε. Αλτ. Μακριά. Σταμάτα.” Όσο εκείνοι τον περιγελούν, οι υπόλοιποι τυφλοί δημιουργούν μια τόσο μεγάλη οχλαγωγία που καταφέρνει να βρει τον προσανατολισμό του και να σωθεί από τους στρατιώτες.

Αφού επιστρέψουμε όλοι στο θάλαμο, καθόμαστε επιτέλους να φάμε. Ο καθένας παίρνει την μερίδα του και αναπαύεται σε μια βολική θέση. Αφού τελειώσουμε όλοι το φαγητό, ξεκινάμε να οργανωνόμαστε. Κάποιοι φροντίζουν να τακτοποιηθεί ο χώρος. Μαζεύουν τα σκουπίδια, καθαρίζουν το πάτωμα, στοιβάζουν τα προϊόντα ατομικής υγιεινής και καθαριότητας, ανοίγουν τα παράθυρα για να μπει καθαρός αέρας. Κάποιοι άλλοι, τρίβουν τις βρώμικες τουαλέτες, σαπουνίζουν τις σκουριασμένες ντουζιέρες, προσπαθούν να ξεβουλώσουν τους σάπιους νεροχύτες. Και οι πιο δυνατοί -κυρίως άντρες- φροντίζουν για την πιο σιχαμερή δουλειά. Την ταφή των πτωμάτων. Κι όταν ο καθένας έχει ολοκληρώσει αυτό που έχει αναλάβει, κοιμόμαστε.

Σκηνή 6η

Μετά από πολλές μέρες.

Εδώ και πολλές μέρες δεν μας στέλνουν άλλα κιβώτια. Κάθε τόσο βγαίνουμε στον περίβολο και τους ζητάμε να μας δώσουν κάτι να φάμε. “Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα”, μας απαντάνε. Ψάχνουμε μέσα στα σκουπίδια μήπως και βρούμε κάτι, οτιδήποτε, για να ξεγελάσει την πείνα μας. Πολλοί από μας έχουν αρρωστήσει, από την πείνα, από την δίψα, από την βρώμα που υπάρχει γύρω μας και μέσα μας. Ξαπλώνουμε πάνω στα κρεβάτια μας και αργοπεθαίνουμε. Μόνο βογκάμε κατά διαστήματα και μουρμουρίζουμε κάτι ακαταλαβίστικα πράγματα. Ο πυρετός, μας έχει παραλύσει. Αλλά δεν υπάρχουν αντιβιοτικά. Κι έτσι, απλά υπομένουμε. Ξαφνικά ακούμε κάποιον να πλησιάζει.

“Έχουν παρουσιαστεί εκατοντάδες περιπτώσεις, όλες όμοιες, που εκδηλώθηκαν με τον ίδιο τρόπο, με αστραπιαία ταχύτητα, παραδόξως χωρίς οργανική βλάβη, αλλά με εκτυφλωτική λευκότητα του οπτικού πεδίου, χωρίς κανέναν πόνο προηγουμένως, κανέναν πόνο μετά. Αυτή η λευκή τυφλότητα, πρόκειται, σύμφωνα με μια επιστημονική άποψη, για μια τυχαία όσο και άτυχη σύμπτωση περιστάσεων που παραμένουν προς το παρόν ανεξιχνίαστες. Πολλοί πιστεύουν ότι αυτή η λευκή πληγή μεταδίδεται με την οπτική επαφή, όπως το μάτιασμα. Μπροστά σε αυτό τον κοινωνικό συναγερμό, οι αρχές προώθησαν βιαστικά ιατρικά συμβούλια. Καθώς όμως η κατάσταση επιδειωνόταν, δεν υπήρξε ο ανάλογος χρόνος για να οργανωθούν. Έτσι το φάρμακο δεν έχει βρεθεί ακόμα. Ολόκληρη η πόλη βρίσκεται σε χαοτική κατάσταση. Δεκάδες δυστυχήματα προκλήθηκαν από αυτή την ακαριαία τύφλωση. Συγκρούσεις λεωφορείων, αεροπλάνων.. Έτσι από την στιγμή εκείνη δεν ακούστηκε ξανά ο ήχος κινητήρα,

και κανέναν τροχός, μεγάλος ή μικρός, γρήγορος ή αργός δεν ξαναμπήκε σε κίνηση. Πάρτε αυτό το κιβώτιο. Είναι το τελευταίο που μας έχει απομείνει. Δεν ξέρουμε αν θα μας στείλουν άλλο. Μοιραστείτε το. Φροντίστε να μην το σπαταλήσετε. Τα πράγματα χειροτερεύουν κάθε λεπτό. Κρατηθείτε όσο μπορείτε. Πρέπει να φύγω.”

Αυτά τα λόγια μας ταράζουν. Αλλά είναι τέτοια η αδυναμία μας, είναι τέτοια η ανάγκη μας να φάμε, που τα αφήνουμε για αργότερα. Μαζευόμαστε όλοι γύρω από το κιβώτιο, σαν να είναι το πιο ιερό πράγμα που έχουμε. Και το ανοίγουμε. Ξέρουμε ότι είναι το τελευταίο. Δεν βιάζεται όμως κανείς και περιμένουμε μέχρι να πάρει και ο τελευταίος. Επιτέλους, κρατάμε το φαγητό στα χέρια μας. Το σφίγγουμε καλά στις παλάμες μας. Ίσως είναι η τελευταία φορά που τρώμε. Με μεγάλη προσοχή, μην τυχόν και χυθεί η παραμικρή σταγόνα έξω, ανοίγουμε τα δοχεία. Με νωχελικές κινήσεις, αφήνω τα δάχτυλά μου να γλιστρήσουν μέσα σε αυτή τη μάζα. Αρκετή ποσότητα πηχτού υγρού κολλάει πάνω τους. Είναι ζεστό. Βγάζω το χέρι μου από το δοχείο. Το φέρνω κοντά στο πρόσωπό μου, το μυρίζω. Αυτή η εισπνοή με διαπερνάει. Γεμίζει ολόκληρο το σώμα μου. Ακουμπάω μαλακά το χέρι μου στα χείλη μου και νοιώθω την υφή του φαγητού. Ανοίγω σιγά σιγά το στόμα μου. Αφήνω την γλώσσα μου να βγει λίγο έξω. Τα δάχτυλά μου πλησιάζουν κι άλλο και αγγίζουν τη γλώσσα μου. Αμέσως νοιώθω τη γλώσσα μου να μουδιάζει. Μαζεύεται πολύ σάλιο μέσα στο στόμα μου. Καταπίνω και αφήνω την μπουκιά να γλιστρήσει στο λαιμό μου, να περάσει από το στήθος μου και να φτάσει χαμηλά στην κοιλιά μου. Βάζω ξανά το χέρι μου στο δοχείο. Το φέρνω πάλι μέσα στο στόμα μου. Απολαμβάνω την κάθε μπουκιά. Αρχίζω να γλείφω τα δάχτυλά μου ένα ένα, μέχρι και την τελευταία πιθαμή της παλάμης μου. Νοιώθω ηδονή. Νοιώθω το υγρό να απλώνεται σε όλο μου το

κορμί και να με γεμίζει. Με πλημμυρίζει και με λιώνει. Κολλάω ολόκληρη. Αχόρταγος, είμαι αχόρταγος. πλησιάζω το δοχείο κοντά στο στόμα μου και το γλείφω, το γλείφω, το γλείφω με μανία μέχρι να το τελειώσω. Αυτό ήταν τελείωσε. Βαριανασαίνω. Βαριανασαίνουμε όλοι μας. Κοιμόμαστε.

Σκηνή 7η

Δεν ξέρω πόσες μέρες έχουν περάσει.

Ο χώρος έχει γίνει όπως πριν. Μυρίζει. Η βρωμιά έχει εξαπλωθεί παντού. Δεν μπορείς να περπατήσεις. Τα βήματά μου βουλιάζουν πάνω στο πάτωμα. Γλιστρώ. Κολλάω. Δεν μπαίνει αρκετός αέρας στους θαλάμους και η ατμόσφαιρα μας πνίγει. Ασφυκτιώ. Χωρίς φαγητό. Χωρίς νερό. Χωρίς καμία επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Η απόγνωση μεγαλώνει όλο και περισσότερο. Πεινάω. Δεν έχουμε ακούσει ανακοίνωση εδώ και μέρες. Διψάω. Δεν μιλάμε πια μεταξύ μας. Πνίγομαι. Μιλάω μόνο με τον εαυτό μου. Είμαι μόνος, ξανά. Είμαι σαν ζώο σε κλουβί. Δεν αντέχω άλλο. Δεν αντέχω καν το πρόσωπό μου. Θέλω ανάσα. Όλα είναι λευκά. Όλα είναι λευκά και δεν μπορώ να μιλήσω. Θέλω φωνή. Όλα είναι λευκά και δεν έχω φαγητό. Δεν θυμάμαι καν το πρόσωπό μου. Δεν μπαίνει αέρας. Δεν έχει παράθυρα για να μπει καθαρός αέρας. Θέλω οξυγόνο. Που είναι τα παράθυρα; Όλα είναι λευκά. Άνοιξε. Άνοιξέ μου. Πεινάω. Πεινάω. Τα μάτια μου. Γιατί είναι λευκά; Βγάλτε με. Που είναι η πόρτα; Όλα είναι λευκά. Που είναι το σκοτάδι; Πνίγομαι

- πνίγομαι
- θέλω ανάσα
- θέλω φωνή
- θέλω αέρα
- πνίγομαι
- διψάω
- πνίγομαι
- πεινάω
- πνίγομαι
- πού είναι τα παράθυρα;
- πού είναι η πόρτα;

- πού είναι το σκοτάδι;
- πνίγομαι
- άνοιξέ μου
- βγάλτε με
- όλα είναι λευκά

Και τότε ξεκίνησαν οι κραυγές τους. Μπορούσες να διαχωρίσεις κάθε ήχο που έβγαζαν τα σώματά τους. Μπορούσες να τον νιώσεις να διαπερνάει τους τοίχους, το πάτωμα, τον βρώμικο αέρα. Το ήξερα ότι θα έρθει και η σειρά μου. Το ήξερα ότι δεν είχα άλλη επιλογή. Οι φωνές δυναμώνουν, ακούγονται βήματα, ακαθόριστοι χτύποι, λέξεις χωρίς καμία σημασία. Πλησιάζουν, πλησιάζουν και μας τρυπάνε το μυαλό. Μας αρπάζουν με τα σιχαμερά τους χέρια. Θέλαμε να κουνηθούμε, να τρέξουμε όσο πιο μακριά μπορούσαν να μας πάνε τα πόδια μας, να εξαφανίσουμε κάθε ίχνος της φωνής τους. Αλλά.....

Μένουμε έτσι ακίνητες, παγωμένες, με την αναπνοή μας να βγαίνει δυνατά, για να μας θυμίζει ότι είμαστε ακόμα ζωντανές. Μας τραβάνε από τα χέρια, από τα πόδια, από το κεφάλι, μας σέρνουν σε μια γωνιά. Μας ακινητοποιούν στο πάτωμα, Σα να είμαστε μαριονέτες. Κούκλες νεκρές. Μας ξεσκίζουν τα ρούχα, μας τυλίγουν με τα βρωμερά τους χέρια, μπήγουν τα νύχια τους μες στη σάρκα μας, και την σκίζουν, την γδέρνουν, την ματώνουν. Ο ιδρώτας τους γεμίζει ολόκληρο το δωμάτιο και απλώνεται πάνω μας. Η αναπνοή τους βρωμάει απόγνωση και δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε. Τα σώματά τους καίνε. Καιγόμαστε. Καίγομαι. Μας πιάνουν άγαρμπα και άτσαλα. Μας ανοίγουν τα πόδια με μίσος. Επιβάλλοντας την λύσσα τους πάνω μας. Βογκάμε. Βογκάω. Δεν υπάρχει λογική. Δεν υπάρχει αγάπη, ούτε έρωτας. Κανένα συναίσθημα δεν χωράει τόση μανία.

Υπάρχουν μόνο σώματα που ζητάνε. Που απαιτούν να πάρουν, να γεμίσουν με την ηδονή που στερήθηκαν, να νοιώσουν το γυναικείο σώμα να γίνεται ένα με την σάρκα τους, να εκτονώσουν την δίψα τους και να πιουν και να πιουν και να πιουν μέχρι να ξεδιψάσουν.

Αυτό ήταν. Τέλειωσε. Τώρα έχει εξαντληθεί τελείως. Κείται πάνω στο πάτωμα σαν μικρό παιδί. Τώρα δεν έχει καμία δύναμη πια. Ξεζουμίστηκε. Και είναι λίγος, είναι μικρός, αδύναμος... Δεν πειράζει, το είχε ανάγκη. Δεν του θυμώνω. Δεν του κρατάω κακία. Αλλά λυπάμαι. Δεν πειράζει από ανάγκη το έκανε. Είχε ανάγκη το κορμί μου. Είναι απλά...ένα παιδί.

(τραγούδι)

Έλα ύπνε παρ' το
μέχρι να χαράξει
σ' ύπνο από μετάξι βάλ' το
μες την αγκαλιά μου παρηγόρησέ το
χάρισέ του την καρδιά μου
μη μου το πληγώνεις
ήσυχο κοιμάται
κι αν χαθεί μην το μαλώνεις
μες στα δυο του μάτια
βρέξε μιαν ελπίδα
και το φόβο σκότωσέ του
μέχρι να χαράξει.

Σκηνή 8η

Πώς μπορέσατε να στερήσετε την ελευθερία αθώων ανθρώπων; Γιατί δεν κάνατε τίποτα; Ε; Γιατί γαμώ το δεν κάνατε τίποτα; Και εμείς βουλιάξαμε μέσα στην ίδια την άγρια φύση μας. Αξιοπρέπεια, αυτοσεβασμός, όνειρα, ελευθερία, χάθηκαν. Και εμείς γυμνοί μέσα σε αυτήν την λευκή απονέκρωση. Στο λευκό χώρο. Στο λευκό χρόνο. Ερημωμένοι και έρημοι. Και ακόμα αν κάποια μέρα δω το σκοτάδι, δε θα είμαι αυτός που ήμουν. Αυτό θα βρίσκεται πάντα μέσα μου. Δε θα κάτσω άλλο με τα χέρια σταυρωμένα. Θα πάρω πίσω αυτά που μου ανήκουν. Μ' ακούτε;;;;; !!!!Θα ζήσω!!!! Θα ζήσω ελεύθερος και ίσος. Μ' ακούτε; Ανοίξτε τις πόρτες, βγάλτε μας έξω. Θα το κάψω. Μ' ακούτε; Θα το κάψω το μπουρδέλο.

Χάραξε. Χάραξε και το έκαψε. Χωρίς να πούμε τίποτα μεταξύ μας ακολουθήσαμε όλοι μας. Το κάψαμε. Φωτιά. Φωτιά. Δεν μας ένοιαζε αν θα σωθούμε ή θα μείνουμε για πάντα εκεί. Μας ένοιαζε μόνο το εμείς. Το καίμε! Φωτιά! Φωτιά. Το λευκό τώρα γίνεται κόκκινο. Τα μάτια μου πετάνε σπίθες. Το μυαλό μου καίγεται το σώμα μου καίει. Φωτιά! Φωτιά! Φωτιά!

Βγαίνουμε όλοι γρήγορα έξω στον περίβολο, προτού η κατάσταση γίνει ανεξέλικτη. Ο καπνός μας τυλίγει, μας πνίγει. Νοιώθουμε την ζέστη της φωτιάς να γλύφει το πρόσωπό μας. Τον ιδρώτα να κυλάει πάνω στα σώματά μας. Φτάνουμε στην πόρτα. Και αρχίζουμε να σπρώχνουμε. Οι μεντεσέδες την αφήνουν σιγά σιγά να ανοίξει. Επιτέλους, δυνατός, φρέσκος αέρας τυλίγει τα σώματά μας. Μικρά δροσερά φυλλαράκια του πρωινού έρχονται στο πρόσωπό μας. Στα αφτιά μας φτάνει μόνο η βοή του αέρα. Μας σπρώχνει μαλακά. Μας παρασέρνει. Ο κορμός μας

ανασηκώνεται, τα πόδια μας γίνονται ελαφρύτερα και προχωράμε. Φεύγουμε μπροστά και τα αφήνουμε όλα πίσω μας. Ρουφάμε οξυγόνο και ξαναρουφάμε. Δεν φοβόμαστε. Έχουμε ο ένας τον άλλον. Μαζί ως το τέλος.

Μια γλυκιά ζάλη σιγά σιγά αρχίζει να μας τυλίγει. Τόσο διαφορετική, τόσο ολοκληρωτική που θολώνει όχι μόνο τα μάτια μας, αλλά και το μυαλό μας. Θα είναι ο καθαρός αέρας, σκέφτομαι. Θα είναι οι μυρωδιές της φύσης. Θα είναι η ζεστασιά της άνοιξης, λέω στον εαυτό μου.

Αλλά οι κόρες των ματιών μου αρχίζουν να τρελαίνονται και να αλλάζουν κατευθύνσεις. Τρεμοπαίζουν. Ανοιγοκλείνω γρήγορα τα μάτια μου. Το λευκό αρχίζει να μην είναι πλέον τόσο πηχτό, σχεδόν γίνεται διάφανο. Ξαφνικά εμφανίζονται σχήματα και μορφές.

Το λευκό λερώνεται και γίνεται γκρι. Το γκρι του δρόμου.

Το λευκό ανακατεύεται και γίνεται καφέ. Το καφέ, το ζεστό καστανό της γης.

Το λευκό αναμειγνύεται και γίνεται πράσινο. Το πράσινο, το έντονο κυπαρισσί των δέντρων.

Το λευκό μπερδεύεται και γίνεται μπλε. Το μπλε, το βαθύ γαλάζιο του ουρανού.

Τώρα τα μάτια μου κοιτάζουν τα πόδια μου, τα χέρια μου

Τώρα τα μάτια μου κοιτάζουν δυο άλλα μάτια, κι άλλα δύο και άλλα δύο...

Τώρα τα βλέμματά μας διαπερνάνε το ένα το άλλο. Τώρα βλέπουμε.

Τώρα σε βλέπω!

Είμαστε όλοι ίσοι! Είμαστε όλοι ελεύθεροι! Τώρα, κοιτάμε ψηλά.

Αυτή, είναι η πρώτη ηλιαχτίδα της χαραυγής...

ΤΕΛΟΣ